

TÍÐINDI

Bárður Dahl Christiansen:

- GØTULIST ER Í EYGN

Veggurin á Posthúskjallaranum í Havn hevur fingið nýtt lív, nú Bárður Dahl Christiansen hevur prýtt hann við einum listaverki av máling og træskurði. Vit hittu hann, meðan hann var í gongd

Pætur Hjalmar Evensson

pature@sosialurin.fo

Uttan fyri Posthúskjallaran í Tórsgøtu stendur listamaðurin Bárður Dahl Christiansen við sínum pensli. Veggurin, sum í eitt mannaminni hevur verið kritahvítur og óáhugaverdur, er nú eitt spennandi og livandi listaverk. Bárður byrjaði at mála vegginn síðst í juli, men leggur nú síðstu hond á endaliga verkið.

- Feitt! Hatta riggar ótrúliga væl, letur úr einaru ungari kvinnu, sum gongur framvið.

Tað var eisini nakað av tí fyrsta, eg segði, tá eg kom framvið. Og líknandi viðmerkingar hevur Bárður fingið allan dag frá fólki, ið hava varnast hansara arbeiði. Tí nú er veggurin veruliga blivin til nakað, sum mann leggur merki til og beundrar - og ikki bara gongur forbi.

Snýr seg um tíðina

Listaverkið tekur stóði í nøkrum linoliumskurðum, sum Bárður hevur gjørt. Millum skurðirnar hevur hann við máling sambundið verkið, sum í høvudsheitum er av tveimum kvinnum í sjónum.

Í verkinum eru fleiri ymisk elementir, sum listamaðurin hevur arbeitt við í sambandi við eitt hugskot at gera nakrar søgur um føroysku tíðina. Listaverkið kallar hann: "Tíðin – Ein ferð úr fortíðini til einaferð".

Her hugleiðir hann um essensin av tíð sum ein ítøkilig áhaldandi gongd, men eisini sum eitt abstrakt og hugtoyt fyrbrigdi.

- Tann eina kvinnan hyggur fram eftir, og hin kvinnan hyggur eftir støðuni, sigur Bárður Dahl Christiansen og peikar eftir kvinnuni høgrumegin.

- Hon sær eitt sindur ørkymlað út. "Eru vit við at missa okkum sjálvi? Eru vit við at blíva líka sum restin av verðini?" spyr hon.

William Heinesen og Janus Kamban

Kvinnan vinstrumegin hevur eitt serligt tyssi í hondini.

- Í veruleikanum er hatta eitt tyssi av fortíðini, nútíðini og framtíðini, sigur Bárður og vísir á tey ymsu tingini í tyssinum. Har eru eitt nú elementir frá William Heinesen, og so er ein snildfon eisini mitt í roknanum.

Hondin, sum heldur tyssinum, er ikki bara ein tilvildarlig hond. Bárður sendir eyguni beint niður á kloakklokið á vegnum, har eyðkenda hamara-búmerkið hjá Tórshavnar kommunu er gravað í.

- Hondin er eitt feminint boð uppá búmerkið. Eg havi altíð hugsað, at tað var Tór, sum helt hamarinum. Tí havi eg heldur gjørt tað soleiðis, at tað er ein genta, sum heldur í einum tyssi, og eg havi brúkt nøkunlunda sama form sum í vanligu búmerkinum, greiðir Bárður frá.

Vit flyta okkum nakrar metrar til høgru og koma yvir til hina helvtina av vegginum, sum er prýddur við høgum aldum. Á aldunum er ein týðilig tilsiping til kenda bátin hjá listamanninum Janusi Kamban, sála.

- Her siggja vit ein persón, sum stendur við einari selfiestong í bátinum. Og tað er jú

ein onnur søga, enn tann søgan, Janus Kamban fortaldi, sigur Bárður Dahl Christiansen.

Øll fara ikki til listaframsýningar

Enn ein persónur kemur gangandi framvið, meðan Bárður hugtikin greiðir frá sínum hugsanum um listina á vegginum.

- Kul! sigur maðurin, sum skjótt fer víðari.

Sjálvur heldur Bárður Dahl Christiansen, at gøtulist hevur stóran týðning í býarrúminum í Føroyum, og hann fegnast um, at hetta slagið av list hevur fingið størri raðfesting seinastu árin.

- Vanlig list kann ofta blíva nokkso ekskluderandi, tí tað eru fleiri fólk, ið kanska ikki skilja alt slag av list. Tað eru heldur ikki øll, sum ganga á listasavn, sigur hann og vísir á munin millum vanliga list og gøtulist.

- Gøtulist er ikki yvirdrivin akademisk list. Men hetta er í eygnahædd við tað vanliga fólk. Hetta er í størri mun dekoratió, sum mann kann hyggja at, meðan mann ferðast í býnum. Fólk skilja tað og virðismeta tað. Tað er í øllum førum feitari enn ein hvítur veggur, og tað er tí, at fólk eru so við uppá gøtulist, sigur Bárður Dahl Christiansen.

Tilvildin bjóðaði honum við á risastóran festival

Á kaiini liggur eitt ferðamannaskip, sum av røttum skuldi verið í Íslandi beint nú. Men tað var ov ringt veður at sigla til Íslands, so tað kom á Havnina í staðin fyri.

- Vilt tú hoyra nakað crazy? spyr Bárður spentur.

- Beint í áðni sat eg og tosaði í telefon, og so steðgaði ein kvinna, sum var komin við hasum ferðamannaskipinum. Hon spyr meg, um eg veit, hvør hevur málað hendan vegginn. Eg sigi so, at eg akkurát eri í ferð við at mála hann, greiðir hann frá.

Tað vísti seg, at hendan kvinnan stendur á odda fyri einum av heimsins størstu street-art festivalum, nevniliga Wide Open Walls.

- Hon spurdi meg, um eg ikki hevði hug at vera við næsta ár. Eg segði sjálvandi ja, sigur Bárður, sum er púra ovfarin av tilvildini.

- Hon átti jú ikki at vera í Føroyum! Hon átti at vera í Íslandi, sigur hann og samanber hesa støðuna við fót bólsheimin.

- Tað er akkurát sum, um tú spælir fót bólt í túninum, og so kemur landsliðsvenjarin hjá Brasilien framvið og spyr, um tú hevur hug at spæla við landsliðnum til VM. So stórur er hasin festivalurin.

Kvinnan gav Bárði sítt visitkort og bað hann seta seg í samband við hana.

